

hvervet. Historier om, at de, naar de først ere traadte ind i dette Forhold, ikke kunne træde ud igen, hvor gerne de end ville, tror jeg ikke paa; saaledes, som Kontrollen føres her i Landet, er der i alle Tilfælde ingen, der bliver tvungen ind i dette Forhold eller, naar de ere komne ind i det, blive tvungne til at blive der. Noget andet er, at der er Fruentimmer, der sige, at de gerne ville ud af det Forhold, men at de ikke kunne faa Lov dertil. Den, der ikke vil drive Erhvervet, kan ogsaa lade være. Det kan gerne være, at hun ikke straks kan faa andet Erhverv, men saa maa hun som andre i samme Tilfælde ty til det offentlige. Jeg lægger derfor ikke videre Vægt paa det humane Hensyn som bestemmende ved den væsentlige Del af Lovordningen. Jeg vil være med til at gøre Forholdet saa lempelig for dem som overhovedet gør ligt, men det humane Hensyn maa komme i anden Række, de andre Hensyn maa gaa forud: det sanitære og politimæssige.

Ellinger: Hvad der gør det Spørgsmaal, som det drejer sig om i det foreliggende Forslag, saa særdeles vanskeligt, er den Omstændighed, at Forsvaret for og Angreb paa det nuværende System udgaar fra saa forskellige Grundlag, at en Sammenligning egentlig ikke er mulig. For mange er det saaledes, at de ikke tør sige, at det nuværende System er det rigtige, men de tør heller ikke paatage sig Ansvaret for at forkaste dette System. Man maa da for det første spørge sig selv, om et af de to Grundlag, som jeg nylig omtalte, er for en personlig saa afgørende, at dermed alt andet maa vige; men saaledes er det kun for saare faa Mennesker. Naar saaledes en Nordmand ved Forhandlingerne i Marts Maaned i Fjor udtalte, at selv om vi og vore Børn bleve smittede af venerisk Sygdom, maatte vi finde os deri, naar blot een Kvinde derved kunde reddes fra at blive indskreven som offentlig Skøge, saa siger jeg, at den, der indtager et saadant Standpunkt, der sætter Hensynet til det humane saaledes i Spidsen, egentlig er lykkelig, naar han staar over for Afgørelsen af den foreliggende Sag. Imidlertid er det jo for de fleste af os saa, at vi alligevel anstille en Sammenligning der, hvor Sammenligning ikke er mulig. Den ærede Ordfører har i sit Foredrag, da han forelagde Lovforslaget, et Foredrag, der jo er Udgangspunktet for denne Forhandling, og ligeledes i de Motiver, der ledsage Lovforslaget, gjort nær-

mere og meget præcist Rede for, hvorledes Forholdene ere, men jeg vil tillade mig at føje lidt dertil. Selv om de paagældende Love eller de paagældende Regulativer ikke indeholde noget om, hvorledes Politiet har at bære sig ad ved Kvinders Overgang til Prostitutionen, kan det bære sig ad paa en særdeles human Maade. Som Forholdene ere i Øjeblikket, vises der vistnok fra Politiets Side overordentlig stor Humanitet, saa stor, som Lovens Bestemmelser tillade. Naar en Kvinde er mistænkt for at drive Utugt som Erhverv, stilles hun for Politispektøren, og for at faa den skæbnesvangre Advarsel skal hun enten selv bekende, eller ogsaa skal der foreligge afgørende Indicier. Men samtidig med, at hun fremstilles for ham og eventuelt faar denne Advarsel, gøres der hende indtrængende Forestillinger om at forlade denne Vej. Der tilbydes hende Adgang til Magdalenehjemmet, til Frelsens Hærs Redningshjem, til at antages af Foreningen for forvildede unge Pigers Frelse o. s. v., ligesom der ogsaa tilbydes hende Lejlighed til at komme bort fra Byen eller Hjælp paa forskellig Maade til at udøve en anden Næringsvej. Dette er vel noget, som Loven ikke ligefrem paabyder, men det vilde ganske sikkert være saare heldigt, hvis man ikke kommer helt bort fra det nuværende System, at man ikke alene giver saadanne bestemte Paalæg, men tillige fra Statens Side stiller visse Institutioner til Politiets Raadighed. Naar en Kvinde senere overtræder den givne Advarsel, tiltales hun, idømmes Fængsel, i Reglen vel i 8 Dage, og stilles derefter under Politiets Opsigt, hvilket bestaar deri, at hun en Gang om Ugen møder paa Raadhuset til Lægevisitation, opgiver Bolig og anmelder Flytning. Denne Opsigt varer et halvt Aar, og naar hun i dette Halvaar ikke har givet Anledning til Klage, bortfalder Opsynet. Der er paa dette Tidspunkt ikke noget i Vejen for, at hun kan søge andet Erhverv, og naar hun giver fyldestgørende Grunde for, at hun ikke paa Grund af Erhvervet kan møde hos Lægen til Undersøgelse, eftergives denne Pligt hende ogsaa. Man maa altsaa sige, at som Forholdene for Tiden ere, vises der vistnok saa stor Humanitet fra Politiets Side, som det er muligt. Men naar den paagældende Kvinde i dette Halvaar gør sig skyldig i Overtrædelse af det givne Tilhold, er det, at det mest skæbnesvangre indtræffer for hende; hun straffes og indskrives som offentlig Skøge. Hermed følger saa det